

Sygn. akt VGC 445/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2021r.

Sąd Rejonowy w Toruniu – V Wydział Gospodarczy

w składzie:

przewodniczący: SSR Maciej J. Naworski

protokolant: sekretarz sądowy Irena Serafin

po rozpoznaniu dnia 17 czerwca 2021r.,

w T.

na rozprawie

sprawy

z powództwa A. N. (NIP (...)) i B. N. (NIP (...))

przeciwko T. S. (1) (NIP (...))

o zapłatę

- zasądza od pozwanego T. S. (1) na rzecz powodów A. N. i B. N. kwotę 1.525,08zł (tysiąc pięćset dwadzieścia pięć złotych i osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 1.340,33zł od dnia 13 listopada 2020r. do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117zł (tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym 900zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VGC 445/21

UZASADNIENIE

A. N. i B. N., wspólnicy spółki cywilnej, żądali od T. S. (2) 1.340,33zł, ponieważ nie zapłacili za sprzedane rzeczy i 184,75zł ryczałtu za odzyskiwanie należności (k. 3 – 4).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, ponieważ powodowie wysłali mu towar „za pobraniem” wobec czego jest jasne, że dokonał zapłaty, skoro go otrzymał (k. 31 – 32).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

- Przed przystąpieniem do zasadniczych rozważań trzeba poczynić następujące uwagi ogólne.

Po pierwsze, proces cywilny jest de lege lata kontradiktoryjny i obowiązuje w nim zasada prawdy formalnej.

Po drugie, ciężar dowodu spoczywa na tej stronie, która wywodzi skutki prawne z przytaczanych okoliczności (art. 6 k.c. – ei incumbit probatio, qui dicit); w szczególności na dłużniku spoczywa obowiązek wykazania, że spełnił świadczenie.

Po trzecie, na zasadzie domniemania faktycznego, dopuszczalne jest ustalenie faktów jeżeli wynikają z innych okoliczności (art. 231 k.p.c.).

Po czwarte wreszcie, w postępowaniu gospodarczym czynności strony, które skutkują nabyciem, utratą lub zmianą uprawnień, można wykazać jedynie dokumentami (art. 458¹¹ k.p.c.).

3. Powodowie żądali od pozwanego ceny podnosząc, że jej nie uiścił.

Jasne było natomiast, że T. S. (1) kupił od A. N. i B. N., prowadzących spółkę cywilną, rzeczy wymienione w fakturze z dnia 3 listopada 2020r. i je otrzymał od przewoźnika.

Pozwany twierdził natomiast, że zapłacił za kupione przedmioty kurierowi, który nie wydałby mu ich, gdyby nie otrzymał pieniędzy; przesyłka została bowiem nadana „za pobraniem”.

Ciężar dowodu zapłaty spoczywał na pozwanym.

Pozwany nie przeprowadził jednak żadnego dowodu zmierzającego w tym kierunku. W szczególności nie złożył wniosków, aby wykazać zapłatę do rąk przewoźnika.

Bronił się natomiast tezą, że z faktu wydania mu towaru wynika, że za niego zapłacił. Na fakturze widnieje bowiem sformułowanie „za pobraniem” (k. 7).

Wniosek pozwanego szedł zbyt daleko.

Zapis „za pobraniem” znajduje się bowiem na fakturze, nie zaś na dokumentach przewozowych. Poza tym, nie sposób nie zauważyć, że pozwany nie dysponował pokwitowaniem od kuriera; co oczywiste, powinien je posiadać. Opinia, że kurier nie wydaje pokwitowania nie nadaje się zaś do obrony już tylko w świetle art. 462 § 1 k.c. Zwraca też uwagę brzmienie art. 458¹¹ k.p.c., które wymaga od przedsiębiorców gromadzenia dowodów w formie określonej w art. 77³ k.c.; zapłata ceny należy zaś z pewnością do czynności, które powodują nabycie, utratę lub zmianę uprawnień. Zgodnie z communis opinio spełnienie świadczenia jest przecież czynnością prawną.

Nie było zatem wystarczających podstaw aby skonstruować domniemanie faktyczne zapłaty na podstawie wydania towaru i treści faktury.

Co więcej, gdyby per in concessum zgodzić się z pozwanym, powstaje problem, czy zapłata do rąk kuriera zwalania go z zobowiązania, skoro doręczyciel jest osobą trzecią. Odpowiedzi należy szukać, jak się wydaje, w treści umowy przewozu, która powinna rozstrzygnąć, czyim pełnomocnikiem przy zapłacie był kurier. Pozwany był jednak bierny także w tym aspekcie sprawy i nie tylko nie złożył wniosków dowodowych, lecz nawet nie sformułował oświadczeń.

3. W rezultacie Sąd uwzględnił żądanie główne na podstawie art. 353 § 1 k.c., a w konsekwencji zasądził od pozwanego także odsetki i ryczałt za dochodzenie należności zgodnie z żądaniem i orzekł o kosztach w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Dla porządku Sąd zaznacza, że dowody przedstawione przez powodów, że przesyłka do pozwanego nie była pobraniowa uległy sprekludowaniu (art. 458 § 4 zd. 2 k.p.c.) i nie były brane pod uwagę. Nie zmieniało to jednak rozstrzygnięcia.